

„Amintește-le acestea, îndemnându-i (mărturisindu-le) stăruitor înaintea Domnului să nu aibă dispute de cuvinte, nefolositoare la nimic, decât la dărâmarea celor care ascultă.” (versetul 14).

Expresia „acestea” se referă la versetele anterioare. În felul acesta versetul 14 este veriga de legătură între cele spuse de Pavel anterior și ce el vrea să apună acum. Cu versetul 14 începe partea a doua a capitolului. Este încă vorba de slujitorul lui Dumnezeu, dar acum se face o referire deosebită la alții. Omul lui Dumnezeu este răspunzător față de Dumnezeu său. El trebuie să se pună personal la dispoziția Domnului său. El trebuie – în mod deosebit în timpuri grele – să stea clar în relația lui cu alții. El se află în interiorul mărturiei creștine, care în versetul 20 este comparată cu o casă mare. Acolo sunt provocări mari, cărora noi trebuie să ne expunem.

A aduce aminte

În versetul 2 i s-a cerut lui Timotei să asculte. În versetul 7 el trebuia să înțeleagă ceva. Acum i se cere să aducă aminte de ceva. Acesta este totdeauna drumul unui slujitor de încredere al Domnului. Mai întâi el însuși învață, asimilând ceva. El aude sau citește. După aceea vine meditația la cele citite sau auzite. Ce s-a învățat trebuie interiorizat. Cuvântul lui Dumnezeu este cercetat, cunoscut și înainte de toate este aplicat la inimă și conștiință. Se înțelege de la sine că gândirea include rămânerea în cele învățate și aplicarea în practică. Urmează apoi, în al treilea rând, ca cele auzite și chibzuite să fie mărturisite și date altora ca învățătură.

„Aducerea aminte” este un proces permanent. Adevărul lui Dumnezeu în sine ne-a fost făcut cunoscut pe deplin. Nu mai sunt adevăruri noi. Bunul credinței a fost dat sfinților odată pentru totdeauna. El trebuie însă amintit mereu. Expresia mai este folosită în afară de locul acesta și în Tit 3.1. Învățăm din aceasta, că în lucrarea în Cuvânt nu este vorba numai de a da mai departe informații factice (cunoștințe), ci adevărul trebuie să se impregneze în inima ascultătorilor. El trebuie să pună acolo ceva în mișcare. Când noi prezentăm Cuvântul – fie în străngerile laolaltă, în familie sau cu alte ocazii -, nu este vorba de a spune pe cât posibil lucruri noi sau să fi pe cât posibil de interesant, ci de a aduce aminte de adevărurile cunoscute. S-ar putea ca pentru un ascultător sau altul să fie lucruri noi (de exemplu pentru tinerii în creștere sau pentru cei întorși de curând la Dumnezeu), dar aceasta nu este esențialul. Petru de exemplu voia prin aducerea aminte să trezească mintea sănătoasă a destinatarilor scrisorii sale (2 Petru 3.1). Aducerea aminte este un principiu biblic important.

A mărturisi

Felul în care aceasta trebuie să aibă loc este descris ca fiind o mărturisire stăruitoare. Să mărturisești stăruitor înseamnă că implori și atenționezi pe cineva. Și acest principiu are valabilitate generală. Noi nu trebuie să fim indiferenți sau superficiali când prezentăm Cuvântul lui Dumnezeu. Desigur sunt locuri în Scriptură care poartă un caracter de îmbărbătare, în timp ce altele au mai degrabă caracter de muștrare. Cu toate acestea noi

trebuie să prezentăm totdeauna cu demnitate Cuvântul lui Dumnezeu. Biblia nu este o carte de amuzamente. Ea este Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. La aceasta aparține fără îndoială seriozitate respectabilă. Au fost vorbitori și comentatori foarte capabili și dotați care au fost foarte atenți în predicile lor să nu „întrețină” pe ascultătorii lor cu remarci hazlii și glumețe, sau chiar să-i facă să râdă. Nimeni, care prezintă Cuvântul lui Dumnezeu, nu trebuie să gândească că ascultătorii trebuie „făcuți bine dispuși” prin astfel de mijloace (asta nu înseamnă că noi nu ar trebui să fim creștini veseli).

Înainte Domnului

Însemnătatea acestei expresii este accentuată prin adaosul „înaintea Domnului”. „Înainte Domnului” înseamnă „înaintea feței Domnului”. Slujitorul trebuie să fie permanent conștient, că el stă înaintea Domnului său, care vede totul și judecă totul. Nu degeaba El este numit aici „Domnul” – fără nici o completare. Lui Îi aparține toată autoritatea. Noi Îi datorăm ascultare și niciodată nu trebuie să uităm că El este Domnul slujitorilor. Tot ce noi facem are loc sub ochii Domnului. El vede și judecă totul. Fapte, cuvinte și motive. Ne gândim la exemplul unui om mare al lui Dumnezeu din Vechiul Testament, care de asemenea a avut ceva de mărturisit, și anume la Ilie. El a acționat și a vorbit conștient fiind că avea a face cu Domnul, înaintea ochilor căruia stătea. Dacă noi am interiorizat aceasta, atunci aceasta va fi un element pregnant în viața noastră ca slujitor al Domnului.

Mai este ceva în această afirmație: slujitorul nu are în sine nici o autoritate. Ea vine de la Domnul. Dacă noi facem lucrarea fiind conștienți de aceasta și venim din prezența Domnului, atunci vom vorbi „cuvinte ale lui Dumnezeu” (1 Petru 4.11). Tot așa este valabil pentru ascultător, ca el prin Cuvânt să fie pus în prezența și în lumina Domnului.

Nici o dispută de cuvinte

Pavel acordă valoare mare, ca disputa de cuvinte să fie evitată. Disputa de cuvinte este spre distrugerea ascultătorilor. În lumea greacă din timpul acela se purtau cu plăcere dispute despre tot felul de teme. Iudeii aveau și ei aceste vicii. În Faptele Apostolilor 18.15 este vorba de neînțelegeri asupra cuvintelor, numelor și Legii. Tocmai în cazul învățaturii mari există pericolul să te dedai la speculații și discuții nesfârșite. În 1 Timotei 6.4 se arată clar, că chestiunile litigioase și certurile de cuvinte sunt caracteristica învățătorilor falși.

Este incontestabil că fiecare cuvânt din Biblie își are înțelesul lui. Biblia a fost inspirată de Dumnezeu „cuvânt cu cuvânt”. Noi trebuie necondiționat să ținem cu tărie la această „inspirare textuală” (inspirarea verbală). Fiecare cuvânt al Bibliei este important. Noi ar trebui să le luăm în seamă și să chibzuim de ce Dumnezeu folosește într-un loc un anumit cuvânt și în alt loc probabil alt cuvânt. În privința aceasta este important ca să nu se inițieze nici o ceartă înaintea altora – a ascultătorilor. Aceasta este valabil și cu privire la originea fiecărui cuvânt în parte sau cu privire la înțelesul cuvântului grecesc folosit. Multe lucruri nici nu ar putea fi apreciate de ascultători – de exemplu într-o întrunire publică. Să ne gândim de exemplu la copiii noștri sau la tineri. Este fatal dacă înaintea urechilor lor au loc astfel de „certuri de cuvinte”.

Este adevărat, că noi nu avem o părere unitară în toate întrebările legate de interpretare. Uneori sunt păreri diferite, despre care noi trebuie să discutăm. O astfel de discuție este cu

totul în ordine. Însă în nici un caz ea nu trebuie să degenereze în ceartă de cuvinte, și apoi să ajungă chiar să fie difuzată cu voce tare. Slujitorul lui Dumnezeu nu face așa ceva, și el ia seama ca nici alții să n-o facă. Cu regret în trecut au fost frați deosebit de dotați, care au cunoscut adevărul și cu toate acestea au ajuns la certuri cu privire la anumite cuvinte.

Cearța de cuvinte nu rămâne fără urmări, și acestea nu sunt niciodată pozitive. De aceea Pavel spune: ea este „nefolositoare la nimic”. Mai mult chiar, are urmări directe dăunătoare. Ascultătorii nu numai sunt derutați prin această ceartă de cuvinte, ci Pavel merge mai departe și spune că este spre pierzarea lor. „Pierzare” aici nu înseamnă condamnarea veșnică. În 2 Petru 2.6 cuvântul mai este folosit încă o dată. Acolo este vorba de „dărâmarea” Sodomei în timpul lui Noe. Din cuvântul grecesc a derivat cuvântul „catastrofă”. În orice caz urmările certii de cuvinte sunt catastrofale.

„Străduiește-te să te prezinți pe tine însuși lui Dumnezeu aprobat (încercat și găsit bun), un lucrător care nu are de ce să-i fie rușine, împărțind drept Cuvântul adevărului” (versetul 15).

Străduiește-te

Pavel se adresează acum lui Timotei cu o solicitare nouă. Ea este exact opusul celor de care el a atenționat mai înainte. Timotei trebuia să se străduiască, adică trebuia să depună efort, ca să se prezinte pe sine însuși încercat și aprobat înaintea lui Dumnezeu. „A se strădui” înseamnă „să năzuiești atent și disciplinat pentru a face ceva”. Este vorba de sârguință și angajare. Ce este arătat aici nu vine de la sine. Pentru aceasta trebuie folosită energie și hărnicie. Hărnicia are o valoare mare în Biblie. Dumnezeu dorește ca noi să fim harnici – atât în lucrurile naturale cât și în cele spirituale. Cartea Proverbe ne arată cu mare intensitate valoarea generală a hărniciei. Solicitarea de a ne strădui o găsim mereu în Noul Testament.

Aprobat înaintea lui Dumnezeu

Slujitorul trebuie să năzuiască să se prezinte pe sine însuși aprobat înaintea lui Dumnezeu. Aceasta vrea să spună, că slujitorul trebuie să fie unul care prin verificare permanentă s-a dovedit credincios și demn de încredere. Prin exemplul personal el trebuie să conducă pe alții să facă la fel. Aceasta pune o responsabilitate mare pe aceia care stau în lucrarea publică pentru Domnul și predică Cuvântul. Dacă cineva este un slujitor al Domnului, atunci în primul rând nu ceilalți să fie impresionați, ci slujitorul trebuie să stea înaintea lui Dumnezeu încercat și găsit bun. Dumnezeu vede și aude și evaluează totul.

Adeverirea (confirmarea) poartă în sine ideea că cineva este pus pe ștandul de probă și el trece cu bine încercarea. Noi citim de exemplu despre confirmarea *lucrării* (1 Corinteni 3.13), despre confirmarea *slujirii* (2 Corinteni 9.13), despre confirmarea *credinței* (Iacov 1.3; 1 Petru 1.7) și despre confirmarea de *persoane* (Romani 14.18; 16.10; 1 Corinteni 11.19, și alte locuri). Această ultimă formă de confirmare o avem și aici. Slujitorul trebuie să se prezinte pe sine însuși încercat și găsit bun înaintea lui Dumnezeu. Aprobarea se arată nu atât de mult în ceea ce *spune* cineva, ci în ceea ce *trăiește*. Cuvintele și faptele trebuie să coincidă. „A prezenta” este mai mult decât simplu „a arăta”. A prezenta înseamnă să pui altora la dispoziție ceva de folos. Aceasta este valabil în primul rând cu privire la Dumnezeu. Pavel scrie în 1

Tesaloniceni 2.4: „... ci, după cum am fost aprobați de Dumnezeu ca să ni se încredințeze Evanghelia, așa vorbim, nu ca să plăcem oamenilor, ci lui Dumnezeu, care încearcă inimile noastre.”

A împărți drept Cuvântul adevărului

Lucrătorul este a patra profesie, pe care Pavel o amintește în această epistolă. Aici nu este vorba de lucrarea grea și epuizantă a agriculturii – ca în versetul 6. De asemenea nu este vorba de lucrarea unui sclav, care nu are nici o înțelegere a intențiilor stăpânului său. Este vorba mai mult de un „lucrător calificat”, care își cunoaște lucrarea. Nu se spune din ce „branșă” vine acest lucrător. Se spune numai în sens figurat, că el împarte drept Cuvântul adevărului, aceasta înseamnă că el taie în direcție dreaptă.

Cuvântul „a împărți” se întâlnește în Noul Testament numai în acest loc. Înseamnă literar „a tăia drept”. S-ar putea ca Pavel să se gândească la lucrarea agriculturii, care trage o brazdă dreaptă și nu lucrează în zigzag. Ne-am putea gândi și la un tâmplar, care taie drept un lemn, și nu strâmb. Oricum ar fi, este evident că pentru aceasta este nevoie de o anumită îndemânare. Pentru a prezenta public Cuvântul lui Dumnezeu este nevoie de un anumit exercițiu spiritual. În 1 Timotei 3.6 se spune despre supraveghetor, că nu trebuie să fie unul întors de curând la Dumnezeu. Dar aici nu este vorba de un supraveghetor, ci de un slujitor al Domnului. Cu toate acestea principiul este transmisibil. Cine prezintă public Cuvântul lui Dumnezeu, acela trebuie să dispună de o anumită măsură de experiență spirituală. Este vorba ca noi să procedăm corect cu Cuvântul lui Dumnezeu, să-L dăm corect ca învățătură și să-L aplicăm corect.

Dacă Cuvântul lui Dumnezeu este împărțit corect, atunci El nu va fi prezentat unilateral sau deformat. Atunci nu se va accentua mai mult o parte a adevărului și cealaltă parte se va lăsa intenționat la o parte. Atunci nu se vor extrage din context anumite pasaje de text. Atunci noi nu vom „coti” Cuvântul lui Dumnezeu ca să Se potrivească comportării noastre, ci noi ne vom îndrepta după Cuvânt.

Avem a face cu „Cuvântul adevărului”. Aici nu este vorba de fiecare afirmație a (Cuvântului) lui Dumnezeu, ci este vorba de întreg Cuvântul lui Dumnezeu. „Cuvântul adevărului” ne arată cum Dumnezeu vede toate lucrurile și cum le evaluează. Aceasta trebuie mai întâi să învățăm noi personal, înainte de a da altora.

Desigur Cuvântul lui Dumnezeu este totdeauna adevărat. Abia atunci când noi oamenii Îl aplicăm, putem face greșeli și Îl prezentăm unilateral sau deformat. Este de exemplu cineva care vede numai aspectul responsabilității, dar nu vorbește despre har. Sau este cineva care vorbește numai despre adevărul referitor la Adunare, dar nu vorbește despre adevărul referitor la Împărăția lui Dumnezeu. Este cineva care vorbește numai despre lucrarea lui Hristos pentru noi, dar nu vorbește despre lucrarea lui Hristos în noi. Sau este cineva care după câte se pare cunoaște numai epistolele apostolului Pavel, dar niciodată nu vorbește despre scrierile lui Ioan.

Deci noi înșine trebuie mai întâi să cunoaștem Cuvântul adevărului, și abia după aceea și să-L aplicăm corect. Nu se poate argumenta orice cu fiecare loc din Biblie. Noi trebuie să învățăm să nu scoatem la întâmplare din context texte biblice. Nici o profeție a Scripturii nu se interpretează singură (2 Petru 1.20). Cu regret acest principiu simplu și așa de important este desconsiderat la interpretarea textului (verbal și în scris). Desigur noi putem – și trebuie

s-o facem – aplica Cuvântul lui Dumnezeu la situațiile noastre zilnice. Dar noi ar trebui să ne păzim de interpretări și explicații proprii și unilaterale. Aceasta este valabil atât în lucrarea publică cât și în cea personală (de exemplu în familie). Altfel vom crea numai încurcătură și vom semăna îndoială. Dacă o facem corect, rezultatul va fi pozitiv. Atunci are loc creșterea și zidirea.

Fără rușine

Cine stă ca lucrător încercat și găsit bun înaintea lui Dumnezeu și împarte drept Cuvântul adevărului, nu are nici un motiv să se rușineze. Cuvântul „a se rușina” este o expresie puternică. Ea vrea să spună că nimeni nu poate reproșa ceva unui slujitor și că nici el nu are ce să-și reproșeze. Pentru a obține aceasta este necesară mare atenție în umblarea și comportarea proprie. Cine prezintă Cuvântul lui Dumnezeu și Îl împarte drept, acela trebuie mai întâi să aplice Cuvântul la sine însuși. Altfel se acuză pe sine însuși.

A nu se rușina înseamnă și că el se dovedește a fi unul a cărui lucrare nu este fără valoare, ci aduce plată. Ioan spune în privința aceasta: „Și acum, copiilor, rămâneți în El, ca, dacă Se va arăta El, noi să avem îndrăzneală și să nu fim dați de rușine dinaintea Lui la venirea Sa.” (1 Ioan 2.28).

„Iar de vorbirile deșarte, lumești, ferește-te; pentru că ei (aceștia sunt oamenii lumești) vor înainta mai mult în neevlavie” (versetul 16).

Vorbiri deșarte și lumești

Acum urmează iarăși o atenționare adresată slujitorului. Trebuie să ne fie clar, că satan va face totul ca să ne rețină să împărțim drept Cuvântul adevărului. Viclenia lui este mare. Aici sunt vorbirile deșarte și lumești care aduc cu sine neevlavia. Deja în prima epistolă către Timotei Pavel a vorbit despre oameni care s-au rătăcit de la credință și s-au îndreptat spre vorbire deșartă (1 Timotei 1.6). La sfârșitul epistolei Pavel ajunge să mai vorbească încă o dată despre aceasta: „... ferindu-te (sau: îndepărtându-te) de vorbăriile deșarte, lumești ...” (1 Timotei 6.20).

Este misiunea slujitorului lui Dumnezeu să împartă drept Cuvântul lui Dumnezeu, dar să nu se pasioneze pentru lucruri nechibzuite. Noi ar trebui să evităm acestea. În același timp noi trebuie să ne distanțăm de oamenii care fac astfel de lucruri. Și Tit este solicitat la aceasta: „Dar ferește-te de întrebări nechibzuite și de genealogii și de controverse și de certuri privitoare la Lege, pentru că sunt nefolositoare și zadarnice” (Tit 3.9).

Cuvântul „lumesc” nu se întâlnește des în Noul Testament. În afară de epistola către Timotei mai este amintit în Evrei 12.16, unde Esau este numit lumesc. Cuvântul desemnează original un loc, pe care putea intra oricine – în contrast cu un loc sfânt. Din acesta a rezultat sensul „lumesc” sau „nesfânt”. „Vorbire deșartă” înseamnă textual „sunet gol”. Sunt cuvinte fără valoare. Ele nu sunt de nici un folos ascultătorului. Este clar, că astfel de palavre trebuie evitate. Motivul pentru acesta este dat: conduc numai la neevlavie. „A înainta” este folosit și în alte locuri (Galateni 1.14; Romani 13.12). Acolo unde răul se poate răspândi necontrolat, el va conduce totdeauna la lucruri tot mai rele.

„Neevlavia” nu înseamnă numai „fără Dumnezeu”, ci înseamnă că Dumnezeu este direct privat. El nu primește ce I se cuvine. Este o comportare opusă evlaviei. Neevlavia se exprimă printr-o comportare (umblare) falsă. Vedem din nou că învățătura falsă conduce la comportare falsă. Aceasta este valabil pentru cel care prezintă Cuvântul, precum și pentru cel care aude cuvântul acestuia.

Pavel vorbește pe de o parte de pălăvrăgeli lumești și goale, iar pe de altă parte de persoane care pălăvrăgesc. Răul nu poate fi despărțit de persoana care îl face. Evitarea acestei pălăvrăgeli aduce cu sine în mod necesar consecințe, că trebuie să te depărtezi de aceia care practică astfel de pălăvrăgeli. Aceasta este responsabilitatea slujitorului în timpuri grele. Aici nu este vorba de felul cum o adunare locală tratează astfel de lucruri, atunci când devin vizibile în mijlocul ei. Pentru adunarea locală este valabil, ea trebuie să măture aluatul. Dar aici nu este vorba de adunarea locală, ci de slujitor în zilele de decădere. Pentru el înseamnă *să plece, să se îndepărteze și să evite*. O altă posibilitate el nu are. Deci noi trebuie pe de o parte să evităm pălăvrăgelile, pe de altă parte să evităm oamenii care le practică. Aceasta devine mai clar pe parcursul capitolului.

„Și cuvântul lor se va extinde (sau: va roade în jurul lor) ca o cangrenă; dintre care sunt Imeneu și Filet” (versetul 17).

Extinderea răului

Extinderea și creșterea neevlaviei este comparată cu o cangrenă (cu cancerul). Expresia „roade în jur” este o expresie compusă, care în alte locuri este tradusă prin „a găsi pășune” (Ioan 10.9). Comparația cu un foc care primește hrană prin lemnul uscat și se extinde este foarte potrivită.

Cuvântul „cangrenă” (sau: cancer) se folosește în Noul Testament numai în locul acesta. Inițial în limbajul medical a fost numită așa o necroză, adică o putrezire care apare atunci când o parte a corpului este despărțită de circulația normală a sângelui și nu mai este alimentată cu substanțe hrănitoare. Redarea prin „cangrenă” (sau: cancer) este astăzi o imagine ușor de înțeles. Dacă celulele cancerigene nu pot fi înlăturate, ele vor infecta repede tot corpul și mai devreme sau mai târziu duc la moarte.

Un alt tablou asemănător în Noul Testament este aluatul. El va dospi toată plămădeala, dacă nu este înlăturat. Dacă nu este oprit la timp, strică totul și distruge. Aceasta este valabil pentru pălăvrăgeala deșartă, pentru învățătura străină și pentru orice formă de rătăcire. Dar este tot așa valabil și pentru oamenii care aduc această rătăcire. Cine dă învățătură falsă, acela va da tot mai mult și mai clar învățătură greșită. Putem observa aceasta clar, dacă mergem cu ochii deschiși prin lume (lumea creștină). De aceea urmarea este, că neevlavia se răspândește. Dacă tolerăm aceasta, fără să ne distanțăm personal de ea, vom fi infectați.

Imeneu și Filet

Pavel numește concret doi bărbați cu numele, pe care Timotei îi cunoștea. Numele Imeneu este amintit deja în prima epistolă (capitolul 1.20). El însuși a eșuat în ceea ce privește credința. În afară de aceasta el distrugea acum credința altora. Este foarte probabil ca aici să

fie vorba de aceeași persoană, fără însă să putem afirma cu certitudine. Despre Filet nu știm mai multe.

Cu toate acestea faptul este remarcabil, că aici sunt numite două persoane cu numele. Aceasta confirmă ce am văzut deja mai înainte, că răul nu poate fi despărțit de persoana care îl practică. Se dă impresia că Pavel pregătește pe fratele lui cu privire la ceea ce el puțin mai târziu în versetul 21 prezintă categoric ca principiu general, și anume ca el să se curețe de vasele de necinste, prin aceea că el se depărtează de ele.

„care s-au abătut de la adevăr, spunând că învierea a fost deja; și răstoarnă credința unora” (versetul 18).

A se abate de la adevăr

În loc să țină personal cu tărie la adevăr și să împartă drept Cuvântul adevărului, acești bărbați s-au abătut de la adevăr. A se abate înseamnă a nu nimeri ținta (compară cu 1 Timotei 6.21). Sunt cazuri când cineva se abate din lipsă de cunoaștere. Deseori abaterea are loc și foarte conștient. Înapoia acestor devieri stă satan, care încearcă mereu să ne producă pagube. El o face cu brutalitate (ca la Pavel, care era în închisoare). Dar el o face și cu viclenie. Această tactică o găsim aici. Acești oameni aveau expresii creștine pe buzele lor. Ei vorbeau despre înviere, dar spuneau că învierea a avut deja loc. Prin aceasta tăgăduiau evident adevărul referitor la învierea trupului. Periculos în aceasta era faptul că adevărul și minciuna erau amestecate una cu alta. Pericolul este totdeauna foarte mare în cazul amestecului. O tăgăduire evidentă a adevărului se cunoaște imediat. Dar când adevărul și minciuna sunt amestecate, aceasta are urmări fatale. Te abați singur de la adevăr și credința altora este distrusă.

Adevărul referitor la înviere

Abaterea în cazul lui Imeneu și Filet consta în aceea, că ei spuneau, că învierea a avut deja loc. Într-un anumit sens aceasta era adevărat. Era însă numai adevărul pe jumătate și prin aceasta o minciună deplină. O astfel de privire unilaterală a învierii este un exemplu pentru felul în care Cuvântul adevărului nu este împărțit drept.

Epistola către Efeseni ne învață că noi, care eram morți, am fost aduși la viață cu Hristos. Dumnezeu ne-a înviat împreună cu El și ne-a așezat împreună în locurile cerești în Hristos Isus (Efeseni 2.6). Aceasta este poziția noastră „în Hristos”. Epistola către Efeseni ne arată hotărârea și planul veșnic al lui Dumnezeu, dar nu poziția noastră, pe care noi o ocupăm acum pe pământul acesta. Noi purtăm încă trupul stării noastre smerite. Învierea trupului urmează să aibă loc. Ea este un adevăr central al Noului Testament. Pavel scrie detaliat despre aceasta în 1 Corinteni 15. El arată că învierea Domnului Isus este fundamentală pentru credință și că și noi vom învia – în ceea ce privește trupul nostru. Noi așteptăm pe Domnul Isus ca Mântuitor, care va transforma trupul smereniei noastre și-l va face asemenea trupului gloriei Sale (Filipeni 3.21). Aceasta va avea loc la înviere. „Morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați. Pentru că putrezirea aceasta trebuie să se îmbrace în neputrezire și ceea ce este muritor să se îmbrace în nemurire” (1 Corinteni 15.52-53). „Pentru că Domnul Însuși, cu un

strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți în Hristos” (1 Tesaloniceni 4.16). Această parte a adevărului a fost evident trecută sub tăcere de către cei doi, sau a fost „răstălmăcită” așa fel, că a luat naștere impresia că noi nu mai trebuie să așteptăm nici o înviere.

A distruge credința

Dacă se învață că învierea ar fi avut deja loc, aceasta are consecințe grave. O consecință esențială este, că speranța creștinului se pierde. De ce să mai așteptăm venirea Domnului, dacă învierea a avut deja loc? Un creștin fără speranță își pierde felul de gândire ceresc. El își face căminul pe pământ. El se amestecă în politica pământului acesta și încearcă să întemeieze Împărăția lui Dumnezeu aici pe pământ. Astăzi aceasta ar fi formulată cam așa: „Să creăm lumea nouă a lui Dumnezeu pe pământul acesta”. Prin aceasta viața creștină, așa cum ne este ea descrisă în Noul Testament, se prăbușește în sine însuși ca un castel de cărți. De aceea Pavel folosește această expresie clară: „Credința unora este răsturnată”. Cine dă ascultare unor astfel de învățături, acela nu mai stă tare în credință. A răsturna înseamnă „a doborî”. Cuvântul este folosit de exemplu în Ioan 2.15, unde Domnul răstoarnă mesele schimbătorilor de bani. Credința (aici însoțită de articolul hotărât) este bunul credinței credinciosului. Este adevărul credinței, pe care se sprijină credinciosul. Încrederea lui în afirmațiile lui Dumnezeu se pierde total. Aceasta nu înseamnă, că cineva, care a primit pe Domnul Isus prin credință, își pierde mântuirea, însă el este total derutat, deoarece el nu se mai reazemă numai pe afirmațiile lui Dumnezeu.

„Totuși temelia tare a lui Dumnezeu rămâne, având pecetea aceasta: ‚Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai Săi’ și: ‚oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de nedreptate!’” (versetul 19).

Temelia tare a lui Dumnezeu și pecetea ei

Învățătura falsă zguduie și distruge. Față de aceasta stă însă fundamentul tare. Acest fundament este de la Dumnezeu. El este de nezgduit și tare (așa este tradus în 1 Petru 5.9). Fundamentul (temelia, vezi Faptele Apostolilor 16.26; Evrei 11.10) este un fundament pe care nimic și nimeni nu-l poate distruge – nici învățăturile false și nici decăderea. „Temelia tare” trebuie înțeleasă aici la modul general. Nu este vorba de Hristos ca fundament al Adunării – ca în Matei 16.18. Și nici nu este vorba de anumite învățături. Este simplu temelia tare a lui Dumnezeu, pe care noi ne putem baza foarte siguri. Noi suntem dependenți de ea, căci ea rămâne totdeauna tare, chiar și în zilele decăderii și degenerării.

Pecetea are aici înțelesul unei inscripții. Ea ne arată două laturi ale adevărului, pe care noi le găsim în Noul Testament deseori una lângă alta. În primul rând este latura lui Dumnezeu, planul Său, intenția Sa, harul Său. În al doilea rând este latura responsabilității omului. Harul și responsabilitatea stau aici unul lângă altul. Noi putem și trebuie să diferențiem aceste două laturi una de alta, dar nu avem voie niciodată să le despărțim. Este ca și cu o monedă. Noi putem totdeauna privi numai o față a monezii, niciodată ambele fețe deodată. Și cu toate acestea ele aparțin de nedespărțit împreună. Noi învățăm să diferențiem aceste două laturi ale

adevărului, fără să le despărțim. Pecetea însăși vorbește de proprietate și de veridicitate. Un obiect pecetluit prezintă proprietarul care l-a pecetluit. Un document pecetluit arată veridicitatea lui.

Partea lui Dumnezeu: Domnul cunoaște pe cei care sunt ai Săi

Latura peceții îndreptată spre Dumnezeu este: „Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai Săi”. „A cunoaște” înseamnă mai mult decât că Domnul știe cine Îi aparține. Expresia include faptul că Domnul iubește și recunoaște pe aceia care sunt ai Săi. Este vorba de o recunoaștere plină de dragoste în sentimente. Pavel scrie în 1 Corinteni 8.3: „Dar dacă cineva Îl iubește pe Dumnezeu, este cunoscut de El”. Aceasta este ideea. Domnul Isus a spus El Însuși despre oile Sale, că El le cunoaște și este cunoscut de ele (Ioan 10.14). Noi avem siguranța că nimeni nu ne poate răpi din mâna Sa (Ioan 10.28). În această făgăduință este cuprinsă o mare mângâiere. Oricât de greu ar fi timpul în care trăim, această făgăduință rămâne totdeauna adevărată.

Noi am putea gândi în zilele de platitudine spirituală, că numai „noi” am mai rămas. Acest gând nu trebuie să apară niciodată. Ar fi mândrie spirituală. Pe tot pământul sunt mulți care aparțin Domnului și Îl iubesc. El îi cunoaște, noi probabil nu-i cunoaștem. El știe unde se găesc. Unul din oamenii mari ai Vechiului Testament a făcut această greșală, că el a crezut, că ar fi rămas singur. Era Ilie, care a spus odată lui Dumnezeu: „Fiii lui Israel au părăsit legământul Tău ... am rămas eu singur” (1 Împărați 19.10). Această comparare era fatală, și ea era falsă. Dumnezeu trebuie să-i spună: „Mi-am oprit în Israel 7.000, toți genunchii care nu s-au aplecat înaintea lui Baal” (1 Împărați 19.18). Această greșală era așa de gravă, că Dumnezeu o amintește în Noul Testament (Romani 11.3,4) și apoi vorbește despre o rămășiță aleasă prin har. Totdeauna va fi o astfel de rămășiță. Domnul o cunoaște. El știe cine Îi aparține Lui – chiar și în marile biserici statale și în multele denominațiuni. Nu vrem să uităm aceasta niciodată.

Deseori putem recunoaște cine Îi aparține. Pavel știa despre credincioșii din Tesalonic că ei au fost aleși (1 Tesaloniceni 1.4). De unde știa el aceasta? A putut el privi în cartea planului lui Dumnezeu? Cu siguranță nu. Dar el a văzut-o în comportarea lor. Uneori însă noi nu putem recunoaște. Sunt oameni care vorbesc evlavios, dar se comportă altfel. Noi punem un semn de întrebare la mărturisirea lor. Și ce-i de făcut? Lăsăm în seama Domnului și ne bucurăm la gândul că El știe cine Îi aparține și cine nu-I aparține.

Este foarte posibil că Pavel face aluzie aici la o întâmplare din Vechiul Testament. În cartea Numeri este relatat păcatul lui Core și al cetei lui. Imediat la început Moise spune: „Măine dimineață Domnul va arăta cine este al Lui și cine este sfânt” (Numeri 16.5). Poporul nu a putut recunoaște imediat, dar Dumnezeu știa.

Latura responsabilității noastre: depărtarea de nedreptate

Unii doresc cu plăcere să rămână la prima parte a peceții. Dar și partea a doua este la fel de adevărată. Noi nu avem voie s-o trecem cu vederea. Ea se adresează responsabilității noastre și spune: „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de nedreptate!” Împărțirii drepte a Cuvântului adevărului îi aparține și faptul că noi vedem ambele laturi. Nu este suficient să te oprești la faptul că Domnul cunoaște pe ai Săi. Acesta este numai jumătate de adevăr.

Nedreptate este ce stă în contradicție cu Dumnezeu, cu Ființa Sa și cu voia Sa. Ea este pe de o parte opusul *dreptății* practice, la care suntem chemați în unele locuri din Scriptură. Pe de altă parte ea este opusă *adevărului*. Dreptatea practică este un stil de viață (lucrare, vorbire) în concordanță cu voia și Ființa lui Dumnezeu. Nedreptatea este opusul. Aceasta este valabil atât din punct de vedere moral/spiritual cât și doctrinar. Deseori nu avem cunoștință că este prezentă viața din Dumnezeu. Dar dacă este prezentă nedreptatea, aceasta se poate vedea din umblare. Pomul se cunoaște după roadele lui (Matei 7.16-20).

„Să te depărtezi de nedreptate” este valabil desigur în primul rând personal, adică fiecare dintre noi trebuie în viața sa să se depărteze de nedreptate. Dacă aceasta este numai o chestiune exterioară, ușor devenim farisei. Recunoaștem la citirea evangheliilor cu ce cuvinte clare Domnul înfierează comportarea lor. Însă contextul secțiunii noastre arată clar, că aici este vorba în primul rând de legături cu alți oameni, cu persoane care numesc Numele Domnului. Aceștia sunt astăzi aceia care se numesc creștini.

Aici este vorba de mărturisirea pe care o face cineva. De aceea Pavel nu vorbește despre „Hristos” sau despre „Isus”, ci despre „Domnul”. Este cineva care spune: „Eu aparțin Domnului”, dar el nu se depărtează de nedreptate. Ce este de făcut atunci? Las în seama Domnului judecarea acestei afirmații. Eu nu pot s-o judec. Dar eu pot apoi, dacă el se ține tare de nedreptate și nu renunță la ea, să nu mai am nici o părtaşie cu el. Eu nu pot merge împreună cu el pe același drum. Nu pot să fac împreună cu el nici o lucrare pentru Domnul. Vrem să ne păzim să rostim vreo sentință. Lăsăm aceasta în seama Domnului. Dar noi avem totuși responsabilitatea să ne depărtăm de fărădelege și să nu avem nici o părtaşie cu ea.

Și partea a doua a peceții o regăsim în întâmplarea cu ceata lui Core din Numeri 4.16. La cuvântul lui Dumnezeu Moise spune poporului: „Depărtați-vă de corturile acestor oameni răi și nu vă atingeți de nimic din ce este al lor, ca să nu pieriți în toate păcatele lor” (Numeri 16.26). Aceasta era responsabilitatea poporului. Aici nu era vorba de întrebarea, dacă Dumnezeu știa cine putea fi. Este vorba mai degrabă de faptul, că ei toți trebuiau să se distanțeze de Core și de oamenii lui. Altfel ei vor pieri împreună cu ei. Aceasta ne este explicat în versetele care urmează. Dar deja aici devine clar un principiu important, și anume, că legătura cu răul întinează. Din acest motiv despărțirea de nedreptate este drumul omului lui Dumnezeu. Aceasta include despărțirea de oamenii care perseverează în nedreptate.

„Dar într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de lut; și unele sunt spre onoare și altele spre dezonorare.” (versetul 20).

O casă mare

Acest gând este acum aprofundat. Pentru slujitorul lui Dumnezeu este imposibil să rămână în legătură cu nedreptatea. El trebuie să se depărteze de ea. Pentru explicarea în continuare Pavel folosește tabloul unei case mari. Este un tablou din viața zilnică. Într-o casă mare sunt vase diferite, de care stăpânul casei se servește. Cuvântul „vas” se întâlnește de mai multe ori în Noul Testament. În unele locuri este tradus prin „unealtă” sau „bunuri” (de exemplu în Luca 17.31; Matei 12.29). Vasele din casă se deosebesc între ele. Sunt nu numai vase de aur și de argint, ci sunt și vase de lemn și de pământ. Dar mai este și o altă deosebire. Unele vase

sunt spre onoare și altele spre dezonoare. Este evident că prin vase se înțelege oameni, în timp ce stăpânul casei este Dumnezeu.

Tabloul folosit are un înțeles simbolic. Mulți comentatori nu se îndoiesc că Pavel prin expresia casă mare se referă la mai mult decât la un simplu exemplu al unei case oarecare. Face aluzie la creștinătate, deci la domeniul unde este numit numele Domnului. În prima epistolă către Timotei Pavel a vorbit deja despre o casă. Însă nu despre o casă mare. El vorbește acolo despre Casa lui Dumnezeu, „care este Adunarea Dumnezeului celui viu, stâlp și temelie a adevărului” (1 Timotei 3.15). Pavel nu mai vorbește acum despre aceasta. Epistola a doua către Timotei este o epistolă a timpului din urmă. Decăderea începuse deja să aibă loc. Mulți creștini s-au îndepărtat de apostolul Pavel. Se găsea nepăsare, răutate și învățătură falsă, și acestea erau tolerate. Chiar și Însăși Persoana Domnului a fost atacată. Casa lui Dumnezeu există încă, dar când este vorba de responsabilitatea oamenilor, Pavel o numește aici „o casă mare”. Deci nicidecum nu se înțelege în sens pozitiv, când această casă este numită „mare”.

Fiecare, care se numește creștin, este o parte a creștinătății. El se află în această casă – indiferent dacă declararea sa de partea lui Hristos este reală sau nu. Nu este posibil să ieși din această casă, numai dacă noi încetăm să mai fim creștini. Așa cum într-o casă mare sunt vase diferite, și în creștinătate sunt oameni diferiți. Ei sunt diferențiați aici după două criterii, care corespund celor două fațete ale peceții.

- a) Primul criteriu de diferențiere este materialul, din care ele sunt făcute – pe de o parte aur și argint, pe de altă parte lemn și pământ.
- b) Al doilea criteriu de diferențiere este *utilitatea* vaselor – ele sunt ori spre onoarea ori spre dezonoarea stăpânului casei.

Materialul vaselor

Aurul și argintul vorbește despre ce este veritabil și are trăinicie. Aurul este deseori în Biblie un tablou al dreptății și slăviei dumnezeiești. Argintul se referă la prețul care a fost plătit pentru salvare. Deci vasele de aur și de argint sunt credincioșii, care sunt îmbrăcați cu dreptate și slavă dumnezeiască și au fost salvați prin sângele Domnului Isus. Prin salvare noi am fost aduși în prezența lui Dumnezeu. Lemnul și pământul ne lasă să ne gândim la ceea ce vine din pământul acesta. Sunt materiale care nu pot rezista focului judecății (a evaluării dumnezeiești). Sunt oameni care nu au viață din Dumnezeu. Ei aparțin acestui pământ, și nu cerului. Exact așa se prezintă creștinătatea astăzi. Ea este o amestecătură de creștini adevărați și neadevărați. Nu totdeauna se poate vedea din ce material au fost făcute vasele. Un vas de aur și un vas de pământ pot fi acoperite cu atâta mizerie, că nu se poate recunoaște materialul din care au fost făcute. Aceasta o poate recunoaște numai Domnul. De aceea această diferențiere corespunde primei fațete a peceții („Domnul cunoaște pe cei care sunt ai săi”).

De fapt în casă ar trebui să fie numai vase de aur și de argint. Faptul că se găsesc și celelalte vase este o dovadă a dezordinii și decăderii.

Utilitatea vaselor

La prima vedere pare să fie așa, că Pavel repetă primul gând. S-ar putea gândi că vasele de aur și de argint sunt spre onoare și vasele de lemn și de pământ sunt spre dezonoare. Dar nu

este așa. Vasele de aur și de argint nu sunt „automat” (prin definiție) spre onoarea stăpânului casei. Pavel nu repetă aici simplu ceva, ci el arată un al doilea punct de vedere, care trebuie diferențiat de primul. Aceasta este accentuat prin folosirea cuvântului „și” în versetul nostru. Un vas de aur și un vas de argint pot fi așa de murdare, că sunt de nefolosit de către stăpânul casei. Întrebarea decisivă aici este, dacă un vas este sau nu spre onoare, dacă este folositor sau nu. Aceasta corespunde celei de-a doua fațetă a peceții („Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege”). Cu regret sunt credincioși, care prin propria lor viață și prin legăturile lor cu nedreptatea s-au murdărit așa de rău, că Stăpânul casei nu-i poate folosi pentru orice lucrare bună. Ei nu sunt spre onoarea Sa. Cuvântul „onoare” – în alte locuri tradus cu „preț” sau „slavă” sau „comoară” – ne face să ne gândim că Dumnezeu nostru dorește să aibă bucurie de noi și foloase de la noi. El dorește ca mâinile noastre și slujba noastră să aibă valoare pentru El. Opus acesteia este expresia „dezonoare”. În Romani 1.26 ea este tradusă cu „josnic”. Aceasta arată clar, că nu este lipsit de importanță, dacă un vas este spre onoare sau spre dezonoare.

Să exemplificăm aceasta printr-un exemplu: în subsolul unei case stau diferite vase pe o etajeră. Prin influențe exterioare toate vasele sunt acoperite cu un strat gros de praf. Acum vine stăpânul casei și ia un vas de aur de pe etajeră și îl șterge cu grijă de praf. Aurul strălucește și de la prima vedere se poate recunoaște din ce material este făcut vasul. Însă în loc să ia vasul cu sine în locuință, stăpânul casei îl așează din nou pe aceeași etajeră. Ce se va întâmpla? Va trece numai scurt timp, și vasul de aur va fi iarăși acoperit de praf și inutilizabil. Ce este necesar, pentru ca vasul să poată fi cu adevărat folositor? El trebuie separat de vasele prăfuite (despărțit, pus deoparte). Tocmai aceasta face clar versetul următor.

„Deci, dacă cineva se va curăța pe sine însuși de acestea, va fi un vas spre onoare, sfințit, folositor Stăpânului, pregătit pentru orice lucrare bună.” (versetul 21).

O adresare personală

Acest verset răspunde la întrebarea, cum poate un credincios (deci un vas de aur și un vas de argint) să fie în același timp un vas spre onoare. Adresarea este personală. Se spune: „Deci, dacă cineva ...”. Noi trebuie să ne gândim, că această epistolă nu este adresată unei adunări locale, ci unei persoane. Este vorba de omul lui Dumnezeu, personal, și nu de disciplinarea în adunarea locală. Întrebarea referitoare la disciplinare este tratată în 1 Corinteni 5. Acolo solicitarea este: „Înlăturați pe cel rău dintre voi înșivă” (1 Corinteni 5.13). Aceasta este o misiune adresată la o adunare întreagă. Aici dimpotrivă, solicitarea este ca noi înșine să ne despărțim de vasele de necinste din interiorul mărturiei creștine. Aceasta este o misiune personală. Situația din 2 Timotei 2 este diferită de 1 Corinteni 5. Și cu toate acestea s-ar putea ca o adunare locală din lipsă de putere spirituală nu (mai) poate îndeplini solicitarea Domnului și tolerează răul devenit vizibil în mijlocul ei și nu-l judecă. Atunci fiecare în parte este solicitat potrivit învățăturilor din 2 Timotei 2 să se despartă de vasele de necinste.

Fundături

Înainte de a medita la ce înseamnă această solicitare, este necesar să ne gândim puțin ce *nu* conține ea. Sunt fundături sau drumuri greșite, pe care nu ar trebui să mergem.

1. Nu este o solicitare să ieșim din casa mare. Aceasta nici nu este posibil, căci atunci am înceta să mai fim creștini. Este imposibil pentru un credincios să părăsească casa.
2. Nouă nu ni se cere să reformăm casa, prin aceea că sortăm vasele de necinste și le scoatem afară din casă. Este însă misiunea unei *adunări* locale să dea răul afară, dar nu este misiunea *unei singure persoane* din creștinătate să înlăture pe alții din domeniul acestei mărturii. Prin lipsa noastră de veghere a pătruns răul în această casă, și noi trebuie să așteptăm până când Domnul va aduce judecata peste creștinătatea cu numele? Și în Împărăția lui Dumnezeu este tot așa (compară cu Matei 13.24-30).
3. Noi nu avem voie să fim indiferenți față de rău și să ne comportăm ca și cum totul ar fi în ordine. Aceasta ar fi o tolerare pe care Cuvântul lui Dumnezeu nu o cunoaște.

Calea lui Dumnezeu: despărțirea de rău

Este un drum clar, pe care Dumnezeu ni-l arată. Este un drum pe care noi personal trebuie să mergem. În același timp este un drum pe care noi nu suntem singuri. Acest drum este drumul curățirii prin punerea deoparte (despărțirea) de vasele de necinste.

Este deplin clar, că noi putem să fim un vas de cinste numai atunci când noi în primul rând ne ținem curați pe noi înșine. Aceasta este valabil atât pentru nedreptatea morală cât și pentru nedreptatea doctrinară. „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de nedreptate!” Aceasta trebuie s-o facem noi mai întâi personal în viața noastră. „Și oricine are speranța aceasta în El se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3.3).

Dar aici gândul merge mai departe. În versetul nostru nu stă atât de mult acest aspect înaintea noastră – cu toate că, curăția personală este clar premisa pentru aceasta -, ci aici este vorba de faptul că noi numai atunci putem fi un vas de cinste, dacă nu facem lucruri comune cu aceia care sunt vase de necinste. Depărtarea de nedreptate înseamnă și faptul că noi nu putem rămâne în legătură cu aceia care conștient nu fac aceasta. Dacă nu suntem pregătiți pentru aceasta, noi putem desigur fi un vas de aur și de argint, dar atunci nu suntem spre onoarea și bucuria Stăpânului casei.

Drumul este deci curățirea de vasele de necinste. Cuvântul „a curăța” înseamnă și „a curăța prin îndepărtare”, „a curăța prin scoatere” sau „a mătura temeinic”. În afară de locul acesta, cuvântul mai este folosit și în 1 Corinteni 5.7, unde este vorba de aluat, care trebuie îndepărtat. Acesta este un procedeu deplin conștient și deseori dureros. Noi ne despărțim de aceia care tolerează permanent nedreptatea în viața lor, adică, arată evident o comportare care nu este în concordanță cu Ființa și cu voia lui Dumnezeu. Pe lângă aceasta trebuie să fie clar, că nedreptatea este evidentă și cu toate atenționările nu se renunță la ea. O referire clară la aceasta găsim deja în Vechiul Testament: „Plecați, plecați, ieșiți de acolo! Nu vă atingeți de ce este necurat! Ieșiți din mijlocul lui! Curățiți-vă, cei care purtați vasele Domnului!” (Isaia 52.11). Este foarte posibil ca Pavel să se fi gândit aici tocmai la acest verset.

Un vas spre onoare

Despărțirea de vasele spre dezonoare are un țel concret. Noi trebuie să fim un vas spre onoare, sfințit, folositor Stăpânului casei, și pregătit pentru orice lucrare bună.

- Un vas spre onoare: este vorba de onoarea Domnului și de evaluarea făcută de El. S-ar putea ca în ochii oamenilor să nu fie ceva demn de a fi dorit să te desparți de alții. Aceasta ar putea aduce cu sine ocară și dispreț. Dar nu este vorba de lauda oamenilor, ci de onoarea lui Dumnezeu și de evaluarea pe care El o face.
- Sfințit: A fi sfințit înseamnă să fi pus deoparte. Noul Testament ne arată două părți mari ale sfințeniei creștinului. În primul rând este sfințirea principială (compară de exemplu cu 1 Corinteni 1.30; 6.11; Evrei 10.10; 1 Petru 1.2). Dumnezeu ne vede așa, că noi suntem sfinți. În al doilea rând este sfințirea practică sau continuă (compară de exemplu cu 1 Petru 1.15; 2 Petru 3.11; 2 Corinteni 7.1). Noi trebuie să înfăptuim în comportarea zilnică ceea ce corespunde poziției noastre. Noi trebuie să urmărim sfințirea. Aceasta nu vine de la sine, ci este un proces permanent, în care trebuie să ne exersăm (compară de exemplu cu Romani 6.19; Evrei 12.14; 1 Timotei 2.5). Sfințirea sau punerea deoparte are deseori o nuanță negativă. Vrem să reținem, că în privința aceasta sunt două direcții. Una este într-adevăr negativă. Noi trebuie să ne despărțim de rău și de nedreptate. Cealaltă direcție este pozitivă. Sfințirea nu înseamnă numai despărțire, ci totodată întoarcere spre Domnul nostru și dedicare pentru El. De aceea, vase de cinste pentru Stăpânul casei înseamnă în primul rând să ne punem la dispoziția Domnului în slujbă.
- Folositor Stăpânului casei: Folositor înseamnă util. Este o concluzie falsă să gândești că despărțirea de vasele de necinste înseamnă că se îngreșește câmpul de lucru. Există creștini care gândesc în felul acesta. Însă contrariul este adevărat. În Exod 33 găsim un tablou potrivit pentru aceasta. Moise s-a despărțit de popor și și-a așezat cortul în afara taberei. A fost el din cauza aceasta mai puțin folositor? Dimpotrivă: tocmai acolo, în despărțirea de popor, Moise a fost cu adevărat folositor. Sună paradoxal, dar nu este paradoxal. Noi stăm înaintea Domnului și putem să fim numai atunci folositori când urmăm indicațiile Lui. Expresia „Stăpânul casei” este aici semnificativă. Ea înseamnă aici realmente „despot”. Desigur Domnul nu domnește peste noi ca un despot. Devine însă clar, că El are ultimul cuvânt. În slujba pentru El nu este vorba de voia noastră, ci de voia Lui.
- Pentru orice lucrare bună: un vas (sau un instrument) trebuie să producă ceva. Aceasta se arată în faptele bune, pe care noi le facem. Creștinul nu face nici o faptă bună pentru a primi ceva (și cu atât mai puțin mântuirea sufletului său), ci el face fapte bune, deoarece el a primit ceva. Domnul dorește ca noi să fim plini de râvnă pentru fapte bune. Sunt lucrări pe care El le-a pregătit mai dinainte ca noi să umblăm în ele (Efeseni 2.10). Expresia „pentru orice lucrare bună” se întâlnește de mai multe ori în Noul Testament. În 2 Corinteni 9.8 citim, că noi trebuie să prisosim în orice lucrare bună. În 2 Timotei 3.17 învățăm că noi trebuie să fim deplin pregătiți pentru orice lucrare bună. În Tit 3.1 este vorba să fim gata pentru orice lucrare bună. Cuvântul folosit acolo pentru „a fi gata” se aseamănă cu cuvântul din versetul nostru. Noi trebuie să fim pregătiți lăuntric să facem orice lucrare bună.